

На Волині виявлено ухилення від сплати 4,2 млн грн податків

Співробітниками податкової міліції Волинської області виявлено факт порушення податкового законодавства посадовими особами комерційного підприємства. З'ясувалося, що протягом 2015–2016 років ці посадові особи імпортували на територію України м'ясу та рибу продукцію, реалізацію якої в подальшому оформили через підприємства з ознаками фіктивності, при цьому фактично реалізовувалася продукція за ринковими цінами за готівкові кошти. Такі дії посадових осіб підприємства дали змогу ухилитись від сплати податків у сумі 4,2 млн гривень. Тривають слідчі дії.

58,4

На стільки відсотків або на 1,411 млн м³ на добу Україна збільшила імпорт газу через Словаччину — до 3,826 млн м³ на добу, починаючи з 16 квітня. У період з 1 по 17 квітня через Словаччину було імпортовано 46,016 млн м³ газу.

На Тернопілі за образу хлопець пошкодив кривдникові BMW X5

У Кременці 20-річний житель райцентру влаштував «розбірки» зі старшим від нього на 9 років місцевим мешканцем. Як результат — пошкоджене авто опонента та кримінальне провадження стосовно забіяки. Відомо, що ініціатор конфлікту вдарив 29-річного кременчанина в голову. Приклався він і до елітної автівки потерпілого — об BMW X5 хуліган розбив пляшку. Деталі інциденту з'ясовують правоохоронці.

Двомісячна волинянка потребує допомоги!

Мартинюк Дарина Миколаївна — маленька двомісячна дівчинка, яка вже знає ціну болю та несправедливості. Вона народилася 27 лютого 2016 року зі страшним діагнозом — екстремія сечового міхура (вроджена вада розвитку сечового міхура, при якому сечовий міхур виявляється не всередині, а зовні).

«Історія цієї сім'ї нас вразила. У батьків четверо дітей: Олексій (14 років), Володимир (9 років), Марійка (5 років) та двомісячна Даринка. Наймолодшу спіткало чимале горе — вона народилася без сечового міхура. Тож наразі просто необхідним є проходження операції та відповідного курсу лікування. Коштів на це в сім'ї ка-

тастрофічно не вистачає: доходи мінімальні. Закликаємо усіх не бути байдужими до чужого горя й допомогти, адже таке лихо може спіткати кожного!» — звертається керівник відділу проєктів організації Олена Ярошук.

Уже у цю неділю, 24 квітня, батьки дівчинки разом із маленькою Даринкою поїдуть у Білорусь, аби вже з понеділка розпочати лікування. Справа в тому, що українські лікарі, на превеликий жаль, не мають необхідних знань та досвіду для проведення відповідної операції, тож поїздка за кордон є просто життєво необхідною.

Попередня вартість лікування, а отже, нормального життя дівчинки, складає 10 000 доларів, яких у сім'ї просто немає. Крім того, якщо ця (перша) операція пройде успішно, то згодом дівчинка потребуватиме ще дві планові операції. Тож допоможіть хто чим може, адже наразі кожна гривня є неймовірно важливою. Нехай добрі справи повернуться вам сторицею!

Банківські реквізити для пожертв з позначкою «на лікування Мартинюк Дарини»:

картка «ПАТ КБ «Приватбанк» 5169 3305 0563 6214 (Михальчук Роман Ростиславович, голова ГО «Фундація розвитку громад»);
р/р 26009055504051, «ПАТ КБ «Приватбанк», МФО 303440, ЄДРПОУ 37707135.

Волинська поліція показала журналістам роботу кінологічної служби

Про можливість залучення спеціально підготовлених собак до пошуку вибухівки, зброї, наркотиків, використання їх у боротьбі зі злочинністю та охороні особливо важливих об'єктів йшлося під час прес-туру, який сьогодні організували волинські поліцейські для журналістів місцевих і загальноукраїнських ЗМІ.

Ініціатором заходу виступив керівник Головного управління Національної поліції Петро Шпига. Він зустрівся з учасниками прес-туру.

«Ми започатковуємо традицію запрошувати та ознайомлювати журналістів, громадськість з роботою структурних підрозділів управління. Люди повинні знати, чим займається поліція, які в нас є сили та засоби для охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю», — зазначив Петро Шпига.

У Кінологічному центрі представникам преси, зокрема, показали, як треновані собаки долають смугу перешкод, шукають зброю та вибухівку. Спеціально підготовлені вівчарка та спанієль за лічені секунди знаходили відстріляні гільзи та імітатори вибухівки.

Кінологи центру продемонстрували також можливість використання собак під час затримання озброєних злочинців.

Нині в центрі перебуває 25

собак. «Їх залучають для пошуку вибухових пристроїв, наркотичних речовин, охорони важливих об'єктів, а також для пошуку й затримання злочинців. Співробітники кінологічного центру разом із чотирирічними вихованцями несли службу і в зоні антитерористичної операції на сході країни. Собак залучали, зокрема, до розмінування будинків, огляду транспортних засобів на блокпостах», — розповів начальник Кінологічного центру Анатолій Гловацький.

Поліцейські ознайомили журналістів із умовами утримання та догляду собак, розповіли про особливості роботи центру.

Нагадаємо, що кінологічну службу створено в 1996 році. Центр є матеріально-технічною та навчальною базою для організації утримання, розведення, виховання, ветеринарного обслуговування та підготовки розшукових, патрульно-розшукових, вартових і спеціальних собак з пошуку вибухівки, зброї, наркотиків, й використання їх у боротьбі зі злочинністю, охороні особливо важливих об'єктів.

Протягом січня–березня цього року працівники кінологічної служби ГУ НП у Волинській області здійснили 149 виїздів на місця скоєння злочинів та допомогли встановити особи зловмисників у 97 випадках.

Сектор комунікації ГУНП у Волинській області

Ладомирський цвинтар — «волинська Личаківка» в мініатюрі

На жаль, нічого вічного в світі немає. Людина народжується, живе, помирає... По кожному з нас, говорячи словами Антуана де Сент-Екзюпері, сумує дзвін. А особливо глухо звучить його набат над Ладомирським кладовищем у Володимирі-Волинському.

Заснований у середині XIX століття, цей цвинтар є одним із найстаріших на Західній Україні. За оцінками, на 4 гектарах цвинтаря поховано понад 15 тисяч людей. Найдавніше поховання датоване 1830 роком. Поділений він був на дві частини — польську та українську, і до кожної з частин вели окремі цвинтарні ворота. Після встановлення радянської влади цей поділ зник, а з кінця 80-х років XX століття і сам цвинтар став невідомим, тобто покійників на ньому вже майже не хоронять.

На старих вивіртених надгробках уже ледь прочитуються імена тих, хто під ними спочиває, хто жив і творив у Володимирі-Волинському десятиріччя тому. Українські та польські, білоруські та російські, австрійські та німецькі прізвища тих, хто знайшов вічний спочинок на Ладомирському кладовищі.

Бобки та Цинкаловські, Зубинські та Герштанські, Мандрики та Осовські — всі вони у свій час вклали в розвиток міста чимало сил. А скільки є тих, хто похований у братських могилах, їхньої точної кількості не знає ніхто. Змінювалася влада і змінювалися місця поховань, а на одних могилах виростили інші. Наприклад, праворуч від центральної алеї, біля виходу, знаходилися могили польських легіонерів, під час німецької окупації там ховали німців, які помирали в шпиталі, котрий розташовувався в приміщенні педколеджу імені А. Ю. Кримського.

На місці поховань січових стрільців у 1941 році звели меморіальну споруду за проєктом Володимира Залуського. Три стилізовані камінні хрести. У центрі — найвищий. Внизу — тризуб і напис: «Борцям, полягам за волю України в 1919, 1920, 1939, 1941 роках».

Привертає до себе увагу надгробна плита з викарбуваним на ній прізвищем Бобко Василь Петрович. Він був одним із найкращих хліборобів Волині, мав прекрасний маєток у селі Будятичі. Для селянських дітей Бобки звели гарну школу, а їхній старший син Євген Васильович — професор-селекціонер, доктор природничих наук. Коли уряд Польщі кинув клич до народу про жертву для побудови авіаційного флоту, Василь Петрович зрозумів, що мирному життю надходить кінець, віддав на це спадок батьківської праці, переведений у золоту.

При виході з північних воріт (справа) похований льотчик Олійник Григорій Микитович — Герой Радянського Союзу, який збив 23 ворожі літаки. Тут же знайшла спочинок династія вчителів Більдіних,

шанованих володимирчанами Ваврисевичів, просвітянських діячів Комаревичів.

Біля каплички (праворуч від входу) покоїться прах чотирьох дочок — Віри, Надії, Марії, Галини — священика Даміана Герштанського — депутата української фракції Держдуми, сенатора польського сейму.

А поруч могили борцям за волю України похований священик Євген Герштанський — у часи лихоліття Бог дав йому силу та наснагу зберегти від закриття та руйнувань Василівську церкву. Серед вартих уваги поховань є могила Черенковського — офіцера УНР, одного з ініціаторів заснування шкіл у Володимирі.

По центральній алеї праворуч, недалеко від центрального входу, поховані дівчата — Славця та Галя Жулковські — одні з перших жертв початку Першої світової війни.

Скульптура, архітектура, зодчество не були чужі умільцям-володимирчанами. Про це свідчать надгробки над могилами, зруйновані варварами каплички та огорожі.

У 20-30 роках за Польщі надгробки у Володимирі виготовляли місцеві умільці на вулиці Луговій. На кожен надгробок чи гробівець ставили своє клеймо.

У 1939 році за наказом радянської адміністрації цвинтар на кілька днів оточили енкаведисти —

«прикривали» грабунок родинних склепів, викрадення цвинтарних скульптур та гранітних плит... Важко дивитися на сьогоднішній Ладомирський кладовище, які зруйновані часом, негодою, агентами та нашою байдужістю: руїни, бруд, запустіння, влітку бур'яни вище пояса...

Ладомирський цвинтар волає, щоб берегти його, адже він — сама історія.

— Ще десять років тому краєзнавці висловлювалися про обов'язкову музеєфікацію Ладомирського кладовища і надання йому статусу історичної пам'ятки, — розповідає Володимир Стемковський, директор Володимир-Волинського історичного музею. — Але для цього треба чимало документів, відповідно — коштів. Окрім львівського Личаківського кладовища, у Західній Україні такі цвинтарі частково збереглися в Бродах, Дрогобичі і Жовкві. У Володимирі ми маємо таку собі «Личаківку в мініатюрі», яку поки

можна врятувати. Адже за кілька десятків років від нього нічого не залишиться. До прикладу, в минулому році працівники музею оглядали старі надгробки і зробили це вже в цьому році — прочитати літери на них вже майже неможливо.

Музейники звернули увагу, що за останні півтора року з мармурових надгробків зникають епітафійні плити:

— Їх збивають, крадуть і, певно, є місцеві «умільці», які переписують прізвища на них та продають ці плити новим покупцям. Дуже багато зникло з кладовища чавунної огорожі, деяка була високохудожньої ковки. Залишилась та, яку злодії не можуть демонтувати. Все це робиться з мовчазного потурання місцевих органів влади та міліції. Вони повинні контролювати хто і куди здає металолом. Ситуація тривожна. Ще рік-два — і від цвинтаря нічого не залишиться.

Володимир Стемковський бачить порятунок у встановленні огорожі навколо кладовища, його освітленні та охороні.

ЗАБУТІ МОГИЛИ ПРОСЯТЬ ДОГЛЯДУ

У дні Великого посту, коли поспішаємо до могил рідних, аби прикрити їх, мимоволі згадуються ті могили, за якими ніхто вже не доглядає. Забуті могили на кладовищі — сумне видовище. Вони свідчать, що найближчі родичі тих людей відійшли в потойбіччя, тож нікому навіть у поминальні дні згадати померлих. А ще сумніше, коли поховано когось далеко від рідної оселі, у чужій стороні. Такі могили так і просять їх прикрити.

Володимир Стемковський пригадує випадок, що стався з однією жінкою, в котрої на Ладомирському кладовищі немає похованої рідні, але вона постійно прибирає одну могилку. Розповіла, що якось їй наспився священик, російською попросив прикрити на його могилі. Наступного дня знайшла могилу капелана білоруського драгунського полку отця Михайла Антонова. Наступної ночі запитала в нього, чи

та це могила. Він нічого не відповів, лише усміхнувся...

Таких могил на кладовищі сотні. Деякі з них, з напіврозваленими пам'ятниками, як-от могила протоієрея Миколи Успенського. Як свідчить напис на пам'ятнику, він помер у далекому 1854 році.

Чимало сміття на кладовищі: консервні банки, пластикові та скляні пляшки з-під пива та спиртного залишають «відвідувачі» кладовища. Це сміття — безмовне свідчення деградації сучасників, котрі не шанують пам'ять покоління, які жили до них.

У давнину був гарний звичай — дзвони дзвонили не лише на великі свята, а й за кожною душею, що відійшла. Тому хочеться пригадати гарні слова: «Не тішся, що по комусь дзвонять дзвони, вони будуть дзвонити й по тобі». Вони задзвонять по кожному з нас, але нехай цей час відтягнеться якомога надовше...

Ярослава ВОЗНЮК